

PHÁP LUÂN ĐẠI PHÁP (còn gọi là Pháp Luân Công), là một môn tập luyện có lợi ích cho sức khỏe và tinh thần. Được khai sáng bởi ông Lý Hồng Chí, môn tập này gồm năm bài công pháp nhẹ nhàng, trong đó có một bài tĩnh công, cùng với việc các học viên nỗ lực thuận theo nguyên lý Chân-Thiện-Nhẫn của vũ trụ ngay trong cuộc sống hàng ngày. Pháp Luân Công không chỉ đem lại lợi ích về sức khỏe và đời sống cho người tập, mà những người khác cũng được hưởng lợi.

Xuất phát từ Trung Quốc năm 1992, đến nay Pháp Luân Công đã có mặt trên khắp thế giới với học viên từ đủ mọi quốc gia, sắc tộc, cũng như các thành phần xã hội. Đối mặt với cuộc đàn áp tà ác của Đảng cộng sản Trung Quốc, học viên Pháp Luân Công càng thể hiện sức mạnh tinh thần hơn nữa qua việc phản bức hại bằng con đường nêu cao đạo lý Chân-Thiện-Nhẫn.

Minh Huệ Net là nguồn thông tin nguyên bản nhất về thực hành Pháp Luân Công và cuộc đàn áp Pháp Luân Công ở Trung Quốc, cũng như cung cấp thông tin kịp thời về tin tức các hoạt động và sự kiện liên quan đến Pháp Luân Công ở Trung Quốc cũng như ở hơn 100 quốc gia trên thế giới nơi Pháp Luân Công đang được tập luyện. Minh Huệ Net đăng tải bài chia sẻ về trải nghiệm và nhận thức của chính các học viên, vốn là những người đóng góp phần lớn bài cho trang web.

Sydney, Úc: Nhóm Pháp Luân Công giành giải nhất trong cuộc diễu hành Blacktown lần thứ 7

[MINH HUỆ 26-06-2014] Vào ngày 25 tháng 06, Thị trưởng của Blacktown ông Len Robinson thông báo Thiên Quốc Nhạc Đoàn đã giành giải nhất trong cuộc diễu hành lễ hội văn hóa thành phố thường niên cho khu vực ban nhạc.

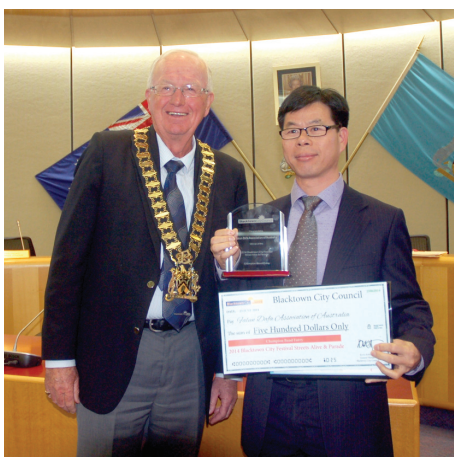
Thị trưởng Robinson trao giấy chứng nhận cho ông John Zhuo của Thiên Quốc Nhạc Đoàn.

Blacktown nằm ở trung tâm của Sydney, bao gồm 48 quận với dân số 330.000 người đến từ hơn 30 nền văn hóa khác nhau.

Nhóm Pháp Luân Công được mời đến biểu diễn ở lễ hội văn hóa thành phố thường niên lần đầu tiên vào năm 2000. Họ đã giành giải nhất trong 07 năm.

Năm nay, đoàn Pháp Luân Công bao gồm Thiên Quốc Nhạc Đoàn, một con thuyền và một đội trống lưng.

Màn trình diễn của họ đã được khán giả chào đón nồng nhiệt. Thị trưởng đánh giá cao những đóng góp của họ cho nền văn hóa đa dạng ở Blacktown, và chúc mừng đoàn Pháp Luân Công vì đã giành giải nhất trong thể loại ban nhạc. ■

Đoàn Pháp Luân Công trong cuộc diễu hành.

Mọi người xếp hàng để chờ ký tên vào đơn thỉnh nguyện tại Lễ hội Văn Hoá Frankfurt.

Lễ hội Văn hoá Frankfurt: Người dân xếp hàng chờ ký tên vào đơn thỉnh nguyện

Bài viết của phóng viên báo Minh Huệ ở Đức

[MINH HUỆ 30-06-2014] Trong Lễ hội Văn hoá Frankfurt vào ngày 28 tháng 06 năm 2014, các học viên đã dựng hai chiếc bàn thông tin để giới thiệu về hệ thống tu luyện tự cải thiện bản thân Pháp Luân Đại Pháp và văn hoá truyền thống Trung Hoa. Nhiều người đã ghé qua để tìm hiểu thêm và ký tên vào đơn thỉnh nguyện lên án cuộc đàn áp tàn bạo ở Trung Quốc.

Đơn thỉnh nguyện sẽ được chuyển đến Liên Hợp Quốc để nâng cao nhận thức về các vi phạm nhân quyền nghiêm trọng đang diễn ra ở Trung Quốc.

Tiếp theo từ trang 1

Bên cạnh đó là những tấm bưu thiếp sẽ được gửi đến các nhà tù Trung Quốc, nơi các học viên Pháp Luân Công bị giam giữ bất hợp pháp vì niềm tin của họ.

“Mỗi chữ ký đều có giá trị”

Ngạc nhiên khi được biết về sự tra tấn tàn bạo mà các học viên đã gặp phải khi ở Trung Quốc, những người tham dự sự kiện đã xếp hàng để chờ ký tên vào đơn thỉnh nguyện. Một phụ nữ lớn tuổi đã nói sau khi ký tên: “Tôi đến từ Israel và tôi đã nhìn thấy Pháp Luân Công trên kênh Aviv. Chúng tôi ủng hộ các bạn.” Chồng của bà cũng bước đến và ký tên vào đơn thỉnh nguyện.

Một bà mẹ đã giải thích về nạn cưỡng bức mổ cướp nội tạng từ các học viên Pháp Luân Công còn sống cho cậu con trai 10 tuổi của mình trước khi ký tên vào đơn thỉnh nguyện. Cô nói với một học viên rằng: “Chúng ta cần để cho thế hệ trẻ biết về những vấn đề nhân quyền này. Chúng rất quan trọng.”

Sau khi một cặp vợ chồng và con gái của họ nghe về cuộc đàn áp, người cha đã đặt thêm nhiều câu hỏi và cuối cùng cũng hiểu tại sao Đảng Cộng sản Trung Quốc (ĐCSTQ) lại đàn áp Pháp Luân Công. Ông nói: “Thì ra là vậy, ĐCSTQ thúc đẩy bạo lực và dối trá, điều đó trái ngược với Chân Thiện Nhẫn, các nguyên lý của Pháp Luân Công. Cảm ơn các bạn đã nói cho tôi biết.”

Tất cả họ đã ký tên vào đơn thỉnh nguyện. Người cha nói: “Toàn bộ gia đình chúng tôi ủng hộ các bạn. Mỗi chữ ký đều có giá trị.”

Số người muốn tìm hiểu về Pháp Luân Công ngày càng đông

Khi Thiên Quốc Nhạc Đoàn biểu diễn, nhiều người đã tập trung lại và thưởng thức những bản nhạc tuyệt mỹ do họ trình bày.

Một cô gái trẻ đã rất ấn tượng với những bông sen giấy tuyệt đẹp được trưng bày trên bàn. Cha của cô cho biết

Cả gia đình ký tên thỉnh nguyện.

ông là một fan hâm mộ lớn của văn hoá châu Á, ông nói: “Pháp Luân Công thật tuyệt, tôi muốn thử nó.”

Khi họ rời đi, cô gái đã có được một bông sen giấy và cha của cô có được một tập tài liệu nhỏ, trong đó có thông tin về các điểm luyện công ở địa phương.

Ông Trương, một học viên thỉnh nguyện đã tham gia lễ hội văn hoá được vài năm, rất vui mừng khi nhìn thấy số người muốn tìm hiểu về Pháp Luân Công ngày càng đông. Ông cho biết: “Nhiều người đã tìm kiếm môn này từ rất lâu. Bây giờ họ đã tìm thấy nó.” ■

Nga: Pháp Luân Công trong Ngày hội Olympic ở Crimea

Các em nhỏ học cách gấp hoa sen giấy, trong khi cha mẹ của các em đọc thông tin về Pháp Luân Công.

Bài viết của phóng viên báo Minh Huệ ở Nga

Ngày 28 tháng 06 năm 2014, Nga tổ chức Ngày hội Olympic lần thứ 25 ở Crimea để kỷ niệm Thế Vận hội Mùa Đông lần thứ 22 ở Sochi và kỷ niệm 120 năm của Ủy ban Olympic Quốc tế. Các học viên Pháp Luân Công đã được mời đến tham dự sự kiện và biểu diễn các bài công pháp.

“Chúng tôi rất vui mừng vì năm nay các bạn lại có mặt ở đây”

Chủ tịch Ủy ban Olympic Bán đảo Crimea chào đón các học viên và nói rằng ông đã nhìn thấy họ trong Lễ hội Thể thao Quốc gia vào tháng Chín năm ngoái. Ông nói: “Tôi thật sự thích phần biểu diễn của các bạn. Chúng tôi rất vui mừng vì năm nay các bạn lại có mặt ở đây.”

Các học viên đã tặng sách Pháp Luân Công và hoa sen giấy, biểu tượng của sự bình yên và thuần khiết, cho các quan chức thể thao

Crimea, các thành viên quốc hội, và các quan chức thành phố Simferopol, thủ đô của Crimea. Họ đã tặng các học viên ba cuốn Kiev 1913, 100 năm ngày Thế Vận hội Lần đầu tiên của Nga có chữ ký của các thành viên trong Ủy ban Olympic để cảm ơn. Các quan chức cũng mời các học viên quay lại vào năm tới.

Người tham dự sự kiện ký tên vào đơn thỉnh nguyện kêu gọi chấm dứt cuộc đàn áp

Sau khi một huấn luyện viên bóng rổ

nghe kể về cuộc đàn áp tàn bạo đối với Pháp Luân Công ở Trung Quốc, ông đã rất thất vọng: “Làm sao có thể đàn áp một hệ thống thiên định tuyệt vời như vậy? Thật đáng lo ngại.” Sau đó, ông đã mời các học viên dạy cho đội bóng của ông cách luyện các bài công pháp.

Nhiều học sinh đã tham dự cuộc đua ngày hôm đó. Khi họ nhìn thấy các học viên ngồi gấp hoa sen giấy, họ cảm thấy rất thích thú và dừng lại để học cách làm. Cha mẹ của họ cũng đến và đọc các tập tài liệu. Khi nghe nói về việc các học viên bị ngược đãi như thế nào ở Trung Quốc, gồm cả việc bị mổ cướp nội tạng khi vẫn còn sống, họ đã phẫn nộ và sẵn sàng ký tên vào đơn thỉnh nguyện để chấm dứt sự tàn bạo này.

Một cụ bà đang đi bộ trong công viên, bà nhìn thấy đám đông và hỏi người phụ nữ đứng cạnh mình: “Hôm nay chúng ta kỷ niệm ngày gì vậy?”

Người phụ nữ kia, cũng không biết gì về Ngày hội Olympic, nhìn thấy những dòng chữ trên các biểu ngữ của Pháp Luân Đại Pháp và trả lời: “Ồ, tôi đoán là họ đang kỷ niệm Chân – Thiện – Nhẫn.” ■

Từ bi với người lái xe đâm vào mình và nhanh chóng phục hồi chấn thương

Bài viết của một học viên Pháp Luân Đại Pháp ở thành phố Jixi, tỉnh Hắc Long Giang, Trung Quốc

Tôi đắc Pháp vào tháng 8 năm 1997. Năm ngoái, tôi bị tai nạn xe hơi, hộp sọ, lưng, và một vài cơ quan nội tạng bị tổn thương. Vết cắt trên ngón tay của tôi sâu đến mức lộ cả xương. Tuy nhiên, không cần qua điều trị y tế, hộp sọ của tôi đã lành trong ba ngày, ngón tay lành lại trong vòng bảy ngày, chứng phù trong giảm đi, và tôi trở lại làm việc sau sáu tuần.

Lý do tôi chia sẻ trải nghiệm này là giúp mọi người thực sự nhận ra tác dụng kỳ diệu của Pháp Luân Đại Pháp cũng như sự khác biệt trong suy nghĩ giữa một học viên và một người thường.

Vào khoảng 03:30 chiều ngày 06 tháng 4 năm 2013, tại thành phố Lai Châu, tỉnh Sơn Đông, trời đổ mưa và gió to. Khi đang phóng xe đạp qua cầu quân đội bắc ngang sông Nanyang, tôi bị một chiếc xe tải đâm từ phía sau và ngã xuống đường.

Vào thời điểm đó, mặc dù tâm trống rỗng, tôi cảm thấy có chất lỏng chảy từ ngực xuống tới bụng. Sau khi tỉnh lại, tôi ngồi dậy và ra hiệu cho xe tải dừng lại. Xe tải dừng lại ở phía tây cây cầu cách đó 20 mét.

Tài xế nhanh chóng chạy đến và xin lỗi tôi: “Tôi rất lấy làm tiếc, xin lỗi chị. Tôi đâm phải chị vì tôi đang cố tránh một chiếc xe khác. Tôi không cố tình làm như vậy.” Tôi nói, “Tôi biết anh không cố tình, đừng quá lo như vậy.”

Tôi cố gắng đứng dậy nhưng không thể, vì vậy tôi nhờ người tài xế giúp đỡ. Anh ta có vẻ do dự, nói rằng anh ta muốn đợi công an. Tôi nói, “Tôi là một học viên Pháp Luân Đại Pháp, và tôi sẽ không dọa anh để đòi tiền anh đâu. Xin hãy dắt xe lên vỉa hè và giúp tôi đứng dậy, như vậy chúng ta sẽ không làm ùn tắc giao thông.”

Một người qua đường nghe thấy những gì tôi vừa nói, vì vậy anh ấy dắt xe đạp cho tôi, trong khi lái xe giúp tôi đứng dậy. Người đàn ông tốt bụng này nhắc tôi gọi cho gia đình. Tôi thấy mình bị gãy tay phải, cổ và tay áo khoác đã rách bươm, lưng của tôi bị vài vết thương, và có một vết thương lớn đang

chảy máu ở ngón tay trái, còn xương thì lòi ra.

Tôi hỏi người tài xế, “Anh có mảnh giấy nào không?” Anh ấy nhanh chóng đưa cho tôi một ít giấy. Tôi lấy giấy băng ngón tay lại và ép nó để cầm máu. Sau đó, tôi gọi cho em gái mình, cũng là một học viên, và nhờ cô ấy cùng chồng tới lấy xe đạp.

Người tài xế muốn gọi cho gia đình mang tiền đến cho tôi đi bệnh viện. Anh ấy cũng muốn báo công an. Tôi nói với người tài xế, “Xin đừng gọi công an. Anh không cố tình đụng phải tôi, nhưng họ vẫn sẽ phạt anh. Xe đạp này là của em gái tôi. Nếu anh có thể sửa được, thì tôi sẽ về nhà ngay.” Anh ấy nghe thấy những lời tôi vừa nói, nhưng vẫn không chịu để tôi đi. Anh ấy vẫy một chiếc taxi và cố đưa tôi đi bệnh viện, nhưng tôi đã từ chối.

Em gái, anh rể, và vợ của người tài xế đã có mặt. Người tài xế và vợ anh ấy đang bận kiểm tra taxi cho tôi đi bệnh viện, nhưng tôi không muốn đi. Lần thứ ba, tôi không thể từ chối họ thêm được nữa, vì vậy tôi đã lên taxi và đến bệnh viện Boai gần đó.

Sau khi một bác sĩ ở đó kiểm tra tình trạng, ông ấy nói tôi cần phải phẫu thuật. Ông ấy có một văn bản cần tôi điền chỉ. Trong khi ông ấy ra ngoài để lấy hộp mực, tôi tự nhủ, “Chẳng phải ông ấy sẽ chỉ định điều trị cho mình? Tôi không muốn ông ấy làm vậy.”

Tôi nói với vợ người tài xế đang rất lo lắng, “Chúng ta đi thôi. Tôi muốn tiết kiệm tiền cho chị.” Tôi đứng dậy và bắt đầu rời đi. Cô ấy sững sờ. Tôi lại nói, “Nào, chúng ta đi thôi.” Chỉ sau đó cô ấy mới hiểu ý tôi.

Khi đang đi, chúng tôi tình cờ gặp bác sĩ ở hành lang. Ông ấy hỏi, “Tại sao chị lại về? Chị không muốn phẫu thuật sao?” Tôi nói, “Không, tôi không muốn.”

Vợ người tài xế dựa vào vai tôi và khóc. Cô ấy nói: “Tôi chưa bao giờ gặp bất kỳ ai tốt như chị.” Tôi nói với cô ấy, “Tôi là một học viên Pháp Luân Đại Pháp. Tôi rất khỏe, vì vậy tôi chưa bao giờ phải uống hay tiêm thuốc.” Sau đó tôi giàng chân tướng cho họ. Sau khi hiểu được chân tướng về cuộc bức hại Pháp Luân Đại Pháp, cả hai đều đồng

ý thoái ĐCSTQ và các tổ chức liên đới.

Khi chúng tôi rời bệnh viện, họ lại muốn trả tiền cho tôi. Tôi từ chối, nhưng họ vẫn khẩn khoản đề nghị. Họ nói, “Chị có thể dùng tiền mua một ít quần áo tốt.” Em gái tôi nói, “Như thế này đi. Chị tôi mua cái áo khoác này ba năm trước với giá 50 nhân dân tệ. Xe đạp kia cũng cần phải sửa. Vì vậy, tổng số tiền là 100 nhân dân tệ. Chúng tôi chỉ lấy của anh chị chừng ấy tiền. Chúng tôi là học viên. Chúng tôi sẽ không lấy nhiều hơn đâu.”

Những người xung quanh rất ngạc nhiên. Họ nói rằng chưa bao giờ thấy ai xử lý một vụ tai nạn xe hơi như chúng tôi, vì chúng tôi không nhận tiền bồi thường. Sau đó, hai vợ chồng đã cố gắng đưa tiền cho bà chị dâu, nhưng cô ấy cũng không nhận. Vì vậy, em gái tôi và tôi đẩy chiếc xe đạp về nhà.

Sau khi về đến nhà, em gái tôi bảo tôi cởi quần áo để xem vết thương nặng đến đâu. Tôi nói, “Chị vẫn ổn, nhờ ơn Sư phụ. Nếu không có lẽ chị đã mất mạng.” Khi tôi cởi quần áo và nhờ em gái kiểm tra lưng, cô ấy nói, “Trời, thân bên phải của chị gồ cao hơn thân bên trái khoảng 5-7 cm. Cánh tay của chị cũng bị sưng.”

Khi tôi sờ vào đầu, có một vết sưng to bằng quả trứng phía bên phải. Khi tôi ấn vào nó một lần nữa, nó xẹp xuống, và tôi không cảm thấy bất kỳ chỗ nào bị thương. Khi em gái tôi chạm vào, cô ấy cũng cảm thấy thấy như vậy. Em gái tôi nói, “Mọi chuyện sẽ ổn thôi. Miễn là chị tiếp tục luyện công và học Pháp, chị sẽ ổn.” Và tôi cũng nghĩ như vậy. Tôi không biết mình bị nội thương nặng đến đâu. Tôi cảm thấy đau khi ăn và thở. Sau đó tôi nghĩ, “Mình sẽ bình phục nhanh chóng, nên mình không cần phải trì hoãn công việc Đại Pháp.”

Về đêm, tôi cảm thấy rất đau và không thể ngủ được. Sau đó tôi ngồi dậy và bắt đầu đọc sách. Khi không thể ngồi dậy được nữa, tôi nằm xuống. Khi không thể nằm xuống được nữa, tôi đứng. Tôi có thể cảm thấy Sư phụ từ bi điều chỉnh cơ thể của mình. Pháp Luân trên đỉnh đầu của tôi quay rất nhanh. Tôi cảm thấy cơn đau giảm đi.

Ba ngày đầu tôi đã lành và trở lại bình thường. Trong vòng bảy ngày, chỗ sưng ở tay và cơ thể tôi giảm đi. Ngón tay có xương bị lòi ra của tôi cũng lành lại mà không cần phẫu thuật. Cơ thể của tôi vẫn còn hơi yếu. Trong khoảng sáu tuần, tôi đã trở lại làm việc. ■

Biểu diễn các bài công pháp.

Gửi thư ngỏ gửi đến các quan chức Hy Lạp và Trung Quốc, biểu diễn các bài công pháp và thông báo cho công chúng về cuộc đàn áp

Bài viết của các học viên Pháp Luân Công ở châu Âu

[MINH HUỆ 29-06-2014] Các học viên Pháp Luân Công đã tổ chức sự kiện “Ngày thông tin” ở Quảng trường Syntagma thuộc trung tâm Athens, Hy Lạp vào ngày 18 tháng 06. Các bài công pháp nhẹ nhàng đã thu hút sự chú ý của cư dân địa phương cũng như các du khách, nhiều người trong số họ sau đó đã tìm hiểu về cuộc đàn áp Pháp Luân Công ở Trung Quốc.

Cư dân địa phương và du khách đọc các biểu ngữ.

Thủ tướng Hy Lạp ông Antonis Samaras đã hoàn thành các cuộc họp của mình với Thủ tướng Trung Quốc Lý Khắc Cường vào ngày 20 tháng 06. Đại diện các học viên đã gửi hai bức thư ngỏ tới Thủ tướng Hy Lạp tại khách sạn Intercontinental ở Athens, trong đó một thư gửi cho ông Samaras và một thư gửi cho ông Lý.

Hai bức thư chỉ ra rằng cuộc đàn áp các học viên Pháp Luân Công ở Trung Quốc, một đất nước với nền văn minh rực rỡ 5.000 năm, là sai trái. Bức thư gửi tới ông Samaras kêu gọi ông giúp chấm dứt cuộc đàn áp ở Trung Quốc. ■

Tô Vinh, một quan chức cấp cao tích cực trong việc đàn áp Pháp Luân Công, bị bắt giữ vì tham nhũng

Bài viết của một phóng viên báo Minh Huệ

[MINH HUỆ 16-06-2014] Ngày 14 tháng 06 năm 2014, Đảng Cộng sản Trung Quốc (ĐCSTQ) đã công bố tiến hành bắt giữ và điều tra Tô Vinh, Phó chủ tịch Ủy ban Quốc gia Hội nghị Hiệp thương Chính trị.

Bốn ngày trước đó, Tô Vinh vẫn còn có chỗ đứng vững vàng trong Đảng. Không ai có thể ngờ rằng chỉ trong vòng bốn ngày, một quan chức cấp cao như ông ta lại bị bỏ tù. Tô Vinh là quan chức cấp quốc gia đầu tiên từng bị bắt giữ.

Trốn khỏi Zambia

Cách đây 10 năm, Tô Vinh là Bí thư của tỉnh Cam Túc. Trong thời gian cầm quyền của mình, ông ta đã tích cực tham gia đàn áp các học viên Pháp Luân Công. Khi Tô Vinh đến thăm Zambia, ông ta đã bị các học viên ở đó khởi kiện. Đối mặt với việc hầu toà, Tô Vinh trở nên hoảng hốt và sợ hãi. Ông ta đã trốn biệt 10 ngày trước khi bay về Trung Quốc.

Tô Vinh và đoàn đại biểu đến Zambia vào ngày 04 tháng 11 năm 2004. Các học viên Pháp Luân Công ở Zambia đã kiện ông ta vì tội đàn áp tàn bạo các học viên Pháp Luân Công ở tỉnh Cát Lâm, tỉnh Thanh Hải và tỉnh Cam Túc. Tô Vinh buộc phải rời đoàn và bị mắc kẹt ở Lusaka để chờ ngày hầu toà.

Tô Vinh đã không xuất hiện tại toà vào ngày 08 tháng 11 như dự kiến, và bị buộc tội khinh thường toà án. Ông ta cũng không xuất hiện tại Toà án Tối cao Zambia vào ngày 13 tháng 11.

Sau đó cảnh sát Zambia đã ban hành một lệnh bắt giữ đối với Tô Vinh, nhưng họ không thể tìm ra ông ta tại khách sạn nơi ông ta ở.

Tô Vinh đã vượt biên giới và chạy trốn sang Zimbabwe, sau đó đến Nam Phi. Ông ta đã trốn và bay trở về Trung Quốc vào ngày 15 tháng 11.

Tô Vinh trực tiếp tham gia đàn áp Pháp Luân Công

Tô Vinh tích cực làm theo sách lược đàn áp Pháp Luân Công của ĐCSTQ. Ông ta phụ trách việc tẩy não các học viên.

Tô Vinh.

Tô Vinh đã đến Trại

Lao động Cường bức Triều Dương vào ngày 5 tháng 04 năm 2002, và tẩy não các học viên Pháp Luân Công ở đó. Bốn học viên được xác nhận đã bị tra tấn đến chết, ba người trong số họ đã chết dưới tay của Tô Vinh.

Tô Vinh trở thành Bí thư tỉnh Cam Túc vào tháng 08 năm 2003. Ông ta đã ra lệnh cho cảnh sát để ý theo dõi, truy lùng, bắt giữ, kết án, và tra tấn các học viên Pháp Luân Công.

Đe dọa ông Cao Thanh Hải

Ông Cao Thanh Hải là một học giả và hướng dẫn nghiên cứu sinh nổi tiếng. Ông được biết đến trong lĩnh vực triết học và được đánh giá cao bởi các trường đại học. Trước khi tu luyện Pháp Luân Công, ông bị bệnh tim, đau thần kinh tọa cùng các vấn đề sức khỏe khác và phải nhập viện hàng năm. Vào năm 1993, ông bắt đầu tu luyện Pháp Luân Công. Kể từ đó ông không còn phải dùng thuốc và nằm viện nữa.

Tuy nhiên, danh tiếng của ông Cao đã khiến ông trở thành mục tiêu của cuộc đàn áp ở tỉnh Cát Lâm, và cuộc sống của ông đã mãi mãi thay đổi kể từ năm 1999.

Tô Vinh đã đe dọa ông Cao mỗi ngày, buộc ông phải từ bỏ niềm tin của mình vào Pháp Luân Công.

Ông Cao và gia đình ông đã phải chịu đựng áp lực khủng khiếp đến mức ông không thể tiếp tục tu luyện Pháp Luân Công được nữa. Trong vòng sáu tháng, bệnh tình cũ của ông đã quay trở lại. Ông qua đời vào tháng 10 năm 2004. ■